

XII HET GETAL 127

(Inhoudsoverzicht op p. 266)

12.01: *Resumé van wat reeds ter sprake kwam*

In Wijnmalens denominatie betrof 127
de Inherente Capaciteit van Voortbrengen,
later aangeduid als:
de Schaal voor Inwoning van het Kind.¹

Opvallend is hoe in het voorgaande, in *de omgevingen* waarin we dit getal zagen verschijnen, tevens het kwalitatief aspect van enkele andere getallen tot uitdrukking kwam, in het bijzonder:

<i>Ontvankelijkheid.</i>		<i>Impuls. Initiatief. Wekkend</i>
<i>Het Vrouwelijk Principe</i>		<i>vermogen. Het Mannelijk</i>
<i>in de Schepping.</i>		<i>Principe in de Schepping.</i>
<i>Yin;</i>	17	19
	71	<i>Yang;</i>
		<i>het Goddelijk Kind.</i>

Een en ander blijkt nog eens uit de volgende samenvatting:

- onder 3.03, p. 44; afb. 14: *Phallusbeeld met vrouw en meisje (4e eeuw v.C.)*. Verband met feesten ter ere van Demeter, godin van de landbouw en de vruchtbaarheid. De meander waarbinnen het geheel ligt 'besloten', telt een totaal van 2×19 S-vormige schakels, bestaande uit $380 + 1 = 3 \times 127$ elementen;
- onder 6.02, p. 101/102, tezamen met afb. 5 op p. 14: met de bijlagen D en F *Ontmoetingspunten, in de relaties tussen de hoekpunten van de dodecaëder*. De 2×71 hoekpunten van het stelsel van 22 regelmatige lichamen vormen een deel van in totaal $323 = 17 \times 19$ *Ontmoetingspunten* binnen de dodecaëdrische ruimte. Daarbuiten zijn er dan nog 312. In de ruimte als geheel, in Plato's terminologie *de moederschoot van al het worden*, zijn er dus $635 = 5 \times 127$. Plato spreekt in Tim. 55-c over de dodecaëder als *het vijfde lichaam, het lichaam dat God gebruikte voor het Heelal, toen Hij daar figuren op aanbracht*;
- onder 6.07, p. 126: *De Schaal van Koning Chosroes I (6e eeuw n.C.)*. Zie afb. III, p. 12. De schaal is afkomstig uit Gondishapur, de geestelijke metropool van het Sassanidenrijk, de plaats waarnaar in de voorafgaande eeuw de Griekse filosofen waren uitgeweken. Binnen een rand met de getallen 17 en 19, verschijnt het getal 127 in het aantal stenen dat door cirkels wordt begrensd. Daaronder ook de centrale steen van bergkristal met een koningsfiguur op een troon;
- onder 11.02.02, p. 210/211, resp. 11.02.04, ad H, p. 225: *Labyrint van Orléansville (325 n.C.)*. Hier verschijnt 127 in de grondslag van het centrale letterveld, als 'letterwaarde' van al hetgeen tot SANCTA ECCLESIA voert, temidden van de aanduidingen 13, 31, 17, 19 en 71. Voorts ligt het 'verscholen' in het 1e kwadrant;
- onder 11.03.09, p. 253/255: *Labyrint van Chartres (12e/13e eeuw n.C.)*. In de zin van het labyrint is - *binnen de begrenzing van het Levenslot* - de Levensweg uitdrukking van *de Schaal voor Inwoning van het Kind*.

¹ Formulering bij monde van Mej. M.Hofmans, omstreeks '62/63.

12.02: *De Chymische Bruiloft van Christian Rosencreutz*¹
 door Johann Valentin Andreae. Anno 1459.
 (Vermoedelijk in 1604 geschreven)

- "Voor de insider op bovenzinnelijk gebied - zo geeft Rudolf Steiner te kennen - is het duidelijk dat dit boekje een weergave is van werkelijke geestelijke ervaringen. Subjectief verzonnen en aan elkaar geregen beelden zouden een geestelijke werkelijkheid niet op zodanige wijze tot uitdrukking hebben kunnen brengen. De auteur was ca. 18 jaar; hij heeft overigens zijn hele verdere leven blijk gegeven niet begrepen te hebben wat via zijn hand aan het papier was toevertrouwd. De voor 'intuïtie' vereiste geestesgesteldheid was teruggetrokken. De belevenissen van de hoofdpersoon - de broeder van het Rozekruis - spelen zich af *in tijdsverloop van 7 zieledagen.*"²

Fragment van de 3e dag

Eerst is er sprake van een jonkvrouw, geheel in rood fluweel gekleed en omgord met witte linten; voorts van 200 geharnaste mannen en een aantal gevangenen. Vervolgens:

- "Ondertussen werd de waag, die helemaal van goud was, midden in de zaal gehangen. Tevens werd een klein tafeltje met rood fluweel gedekt, waarna er 7 gewichten op gezet werden. Daar stond ten eerste een groot gewicht, daarnaast afzonderlijk vier kleinere en tenslotte eveneens afzonderlijk twee grote gewichten. N.B.: zo wordt in 3 groepen uitbeelding gegeven aan het getal $1\ 4\ 2$, dat wil zeggen aan 2×71 . - Deze gewichten waren ten opzichte van hun afmetingen zo zwaar, dat geen mens het geloven noch begrijpen kon. Iedere geharnaste krijger had behalve een bloot zwaard een stevig touw. Zij werden door de jonkvrouw in 7 groepen verdeeld, overeenkomstig het aantal gewichten en iedere groep kreeg zijn eigen gewicht toegewezen. Daarna sprong zij weer op haar hoge zetel en nadat zij een diepe buiging had gemaakt, begon zij, met luider stemme, te spreken: [...]

Wie ooit ter Bruiloft arriveert
 En is als gast daar niet begeerd,
 Maar doet alsof, met veel vertoon,
 Die valt ten prooi aan spot en hoon.
 Wie nu de waag hier wil betreden,
 Wordt bij het wegen niet gemedend
 En faalt hij dan met veel vertoon,
 Valt hem ten deel slechts spot en hoon.

Zodra de jonkvrouw uitgesproken was, beval zij een van de knapen, elkeen op zijn plaats te zetten en dan één voor één de waag te laten betreden. Een van de keizers zag er zelfs niet tegen op de eerste te zijn, neeg het hoofd eerst voor de jonkvrouw, waarna hij in heel zijn statige kledij op de waag stapte. Vervolgens deed iedere overste zijn gewicht in de schaal, zonder dat dit, tot ieders verbazing, enige uitwerking had. Pas het laatste gewicht was te zwaar voor hem. Zijn droefenis daarover was zo groot, dat het - naar mij voorkwam - zelfs de jonkvrouw aan het hart ging. Zij legde de haren dan ook het zwijgen op, maar toch werd de goede keizer gebonden en aan de zesde groep overgedragen. [...]

Tenslotte kwam een klein mannetje - eveneens een keizer - aan de beurt. Hij had een kroezig bruin baardje. Ook hij beklom, na de gebruikelijke buiging, de waag, bleek echter zwaar genoeg; en al waren er nog meer gewichten geweest, ik geloof dat hij ze allemaal had uitgehouden. Toen stond de jonkvrouw snel op, boog voor hem en liet hem kleden in

1 Andreae : ----.

2 St.-GA035: p. 332 en 388.

een rood fluwelen kleed. Daarna overhandigde zij hem een lauwertak, waarvan zij er vele naast zich had liggen en beduidde hem zich op de treden van haar zetel neer te zetten. Hoe het daarna de andere keizers, koningen en heren verging, zou teveel tijd vragen om te vertellen, maar ik kan niet onvermeld laten, dat er slechts weinig gekroonde hoofden overbleven, hoewel menigeen, tegen mijn verwachting in, uitblonk door schone deugden; [.....]

Toen de weging voltooid en er aan onze kant niemand meer over was, behalve wij armzalige aangelijnde honden, trad een van de hoofdlieden naar voren en sprak: 'Genadige jonkvrouwe, wanneer het uwe genade welgevallig is, zouden deze mensen, die hun eigen onverstand onderkenden, zonder gevaar, slechts voor ons genoeg, gewogen kunnen worden, zodat wij weten, wat zij waard zijn. [.....]' Omdat de jonkvrouw haar toestemming gaf, moest het aldus geschieden. Wij werden losgemaakt en in de rij gezet. Hoewel de meesten te licht bleken, werd er niet gelachen en ook niet gezeseld maar iedereen werd in vrede terzijde geleid. Mijn metgezel was de vijfde en hij hield stand. [.....] Na hem bleken een tweetal anderen veel te licht en toen kwam ik als achtste aan de beurt. [.....]

Nadat ik zwaarder dan alle gewichten was gebleken, gaf de jonkvrouw de opdracht mij met geweld op te hijsen. Drie man gingen daarom aan de andere kant van de waag hangen, maar zij konden niets uitrichten. Toen stond een van de knapen op en riep met overluide stem. Hij is het! De andere antwoordde daarop: 'Men geve hem zijn vrijheid'. De jonkvrouw gaf haar toestemming. Nadat ik met de gebruikelijke ceremoniën was opgenomen, werd mij de keuze gegeven, om één van de gevangenen, wie ik wilde, te verlossen. Ik hoefde niet lang na te denken en koos de eerste keizer met wie ik het meeste medelijden had. Deze werd daarop losgelaten en men deed hem, met alle eerbetoon, naast ons neerzitten. Hierna werd nog de laatste gewogen, die echter te licht bleek.

Toen zag de jonkvrouw de rozen die ik van mijn hoed in de hand genomen had en zij liet mij door een van de knapen verzoeken, ze aan haar te willen geven. Ik schonk ze haar gewillig. [.....] Vervolgens werd de raad uit de zeven oversten en onszelf samengesteld, waarna de jonkvrouw, als opperste rechter, de zaak aanhangig maakte. [.....]

Ik kan het niet laten, op deze plaats de lezer iets over het aantal van onze gevangenen te vertellen. Eén gewicht zwaar waren er 7, die twee wogen waren er 21, drie zwaar 35, vier 35, vijf 21 en zes zwaar 7. Wie zeven gewichten toch niet omhoog kon houden, was er maar één en wel degene, die ik verlost had. Het aantal van hen, voor wie elk der gewichten te zwaar was, was groot. Niet door alle gewichten tezamen van de grond te krijgen, waren maar enkelen. Ik heb de aantallen, toen zij voor ons stonden nauwkeurig geteld en op mijn schrijftafel genoteerd. Het is verbazingwekkend dat onder al diegenen, die iets gewogen hadden, niet twee aan elkaar gelijk waren. Van de 35 die tegen drie opgewogen hadden, woog de een 1, 2, 3; een ander 3, 4, 5; een derde 5, 6, 7, enz., zodat hoogst wonderbaarlijk, onder de 126, die iets gewogen hadden, niet één gelijk was geweest aan een ander. Ik zou ze allemaal wel kunnen noemen, elk met hun afzonderlijk gewicht, maar dat is mij op het ogenblik nog niet toegestaan. Ik hoop echter, dat de uitleg daarvan spoedig geopenbaard worden mag." ¹ - Tot zover dit fragment.

Degene die het eerst gewogen werd doch die in bovenstaande opsomming het laatst werd genoemd, vormt blijkbaar een bijzonder grensgeval. Hij hoort namelijk uiteindelijk niet bij degenen die zes gewichten zwaar waren, dat waren er immers 7 maar . . . hij was de enige

1 Andreae: Dies III, p. 23/40.

die 7 gewichten *toch* niet omhoog kon houden. In het overzicht dat de broeder van het Rozekruis ons achteraf nog geeft, blijkt deze - de door hem geredde keizer - de 127e te zijn. Uit het verhaal wordt duidelijk dat alle zeven gewichten verschillend waren en ook dat alle opgesomde gevangenen een verschillend gewicht hadden. *De weegscène betreft echter de morele kwaliteiten van de betrokkenen.* Dat doet denken aan het dodengericht met de $42 = 6 \times 7$ bijzitters van Osiris, waar echter het hart gewogen wordt tegen de veer van Maat (zie onder 2.03, p. 25).

N.B.: Bindel¹ wijst erop dat in de door de broeder van het Rozekruis weergegeven aantallen een beeld geschilderd wordt van alle mogelijke mengingen van deugden en ondeugden en dat in dit opzicht de 126 resp. 127 gevangenen de desbetreffende mensentypen voorstellen. Immers, het aantal mogelijkheden om uit 7 een groep te vormen

van 1 =	$(7)/(1) =$	7
„ 2 =	$(7 \times 6)/(2 \times 1) =$	21
„ 3 =	$(7 \times 6 \times 5)/(3 \times 2 \times 1) =$	35
„ 4 =	$(7 \times 6 \times 5 \times 4)/(4 \times 3 \times 2 \times 1) =$	35
„ 5 =	$(7 \times 6 \times 5 \times 4 \times 3)/(5 \times 4 \times 3 \times 2 \times 1) =$	21
„ 6 =	$(7 \times 6 \times 5 \times 4 \times 3 \times 2)/(6 \times 5 \times 4 \times 3 \times 2 \times 1) =$	7
„ 7 =	$(7 \times 6 \times 5 \times 4 \times 3 \times 2 \times 1)/(7 \times 6 \times 5 \times 4 \times 3 \times 2 \times 1) =$	<u>1</u>
	Totaal: 127	

Overigens komt hier ook weer de betekenis van '7' aan de orde, zoals eerder besproken in hoofdstuk IX.

Toelichting aan de hand van een voorbeeld: Een willekeurige groep van 4 verschillende gewichten kan men op $4 \times 3 \times 2 \times 1 = 24$ verschillende manieren rangschikken. Men heeft namelijk 4 mogelijkheden om de 1e te kiezen, daarbij steeds 3 voor de 2e en 2 voor de 3e. Dan blijft er nog één over als laatste. Dit aantal vinden we rechts van de deelstreep vermeld. Links van de deelstreep staat het aantal mogelijkheden om achter elkaar 4 gewichten uit een groep van 7 verschillende te kiezen, *ongeacht hun volgorde*. Dat aantal is $7 \times 6 \times 5 \times 4 = 840$; na iedere keuze wordt immers ook hier het aantal waar uit gekozen kan worden met 1 verminderd. Daar zitten echter ook alle groepen in die uit dezelfde gewichten bestaan. Het gevraagde aantal is in dit geval dus $840/24 = 35$. -

Onder degenen die te licht bevonden werden, waren ook de opscheppers, de snoevers, die op hun weg naar de geestelijke wereld te kennen hadden gegeven daar wel eens even dit of dat te zullen doen of die al op voorhand beweerden Plato's ideeën te kunnen zien, of die voorgaven het onzichtbare te kunnen zien waar ze in werkelijkheid niets zagen. In dit verband nog een aantekening:

- "Bij de broeder van het Rozekruis lag dat anders; juist het innerlijk voelen van zijn onmacht in deze is het, dat hem later in staat stelt om tot beleving te komen van hetgeen behoort tot het gebied van de geest. Andreae wil laten zien hoe *de 7 Vrije Kunsten*, waarin men in de middeleeuwen de binnen de zintuiglijke wereld verwerfbare kennis rangschikte, werkzaam moeten zijn als *voorbereiding* van geestelijk, van bovenzinnelijk weten. Ook degenen die op rechtmatige wijze toegang zoeken tot de geestelijke wereld, in het bijzonder de broeder van het Rozekruis, wiens belevissen worden weergegeven, hebben zich deze kennis eigen gemaakt. Echter zodanig dat ze daardoor in hun ziel de kracht ontwikkeld hebben om het Onbekende, dat voor deze 7 Vrije Kunsten nog verborgen moest blijven, uit

¹ Bindel-02: Hoofdstuk XVII.

de geestelijke wereld te ontvangen. Bij degenen die onrechtmatig toegang trachten te verkrijgen tot de geestelijke wereld, is *het gewicht van de 7 Vrije Kunsten*, niet tot *gewicht van de ziel* geworden; vandaar dat ze in het verhaal niet 'opwegen' tegen de 7 gewichten, die daarvan de imaginatieve representanten zijn. Doch de broeder van het Rozekruis weegt hier niet alleen tegen op, hij heeft zelfs een overschot. Dit komt een andere persoonlijkheid ten goede, die voor zichzelf te licht bevonden wordt, doch die door de ware zoeker naar de geest wordt behoed voor uitstoting uit de geestelijke wereld. Hiermee toont Andreae hoe goed hij op de hoogte is met de geheimen van de geestelijke wereld. *Van alle zielekrachten die zich al in de zintuiglijke wereld ontwikkelen, is namelijk de liefde de enige die onveranderd kan blijven bij de overgang van de ziel naar de geestelijke wereld.* De zwakkere naar eigen vermogen te helpen is mogelijk in de zintuiglijke wereld, maar is evenzeer mogelijk met hetgeen ons ten deel valt in de geestelijke wereld.

De wijze waarop Andreae in het verhaal de verdrijving van de indringers schildert - hier niet weergegeven - maakt duidelijk dat hij met zijn geschrift zijn tijdgenoten iets bewust wil maken. Namelijk hoe ver verwijderd van deze geestelijke wereld en daarmee van de ware werkelijkheid een mens kan zijn, een mens die wel eens waar op de hoogte kan zijn van allerlei schilderijen van de weg naar deze wereld, maar die het bewustzijn van een werkelijke innerlijke omzetting van zijn zieleleven nog steeds mist. De onbevongen kennisname van 'de Chymische Bruiloft' laat één van de doelstellingen van de schrijver zien: hij wil zijn tijdgenoten zeggen hoe verderfelijk voor de werkelijke ontwikkeling van de mensheid degenen zijn, welke in het leven ingrijpen met impulsen die zich op onrechtmatige wijze met de geestelijke wereld in verbinding stellen."¹

Met andere woorden, in het verhaal van *de Chymische Bruiloft* is sprake van een grote verscheidenheid van nog te licht bevonden zielehoedanigheden:

alleen de 127e krijgt door een bijzondere liefdedaad toegang tot de geestelijke wereld.

12.03: *Een merkwaardige getalsuitdrukking*

Onder 11.02.04, p. 230, zagen we dat de 8 letters die in het labyrint van Orléansville het centrale veld vullen, in hun 'Werking' - als het kwadraat van de getalswaarde - tezamen het getal 4633 geven, d.i.:

$$1 \times 41 \times 113.$$

Voorts bleek dat als we elk traject van het labyrint opvatten als een doorgangshuis, dat dan de positie nummers die we daarbij *binnenshuis*

$$12 \times 41 \times 113.$$

passeren, tezamen het getal 55596 geven, d. i.:

Totaal: 60229, d.i.:

$$13 \times 41 \times 113$$

Er is uiteraard voor deze 'bewerking' van het labyrint *geen rationele rechtvaardiging*. Integendeel, het maakt juist de indruk van iets willekeurigs. Bij meanders is tenminste nog sprake van een rechtstreekse aftelbaarheid, al blijft in de daarbij gegeven voorbeelden de interpretatie, verstandelijk gezien, een vraagteken. Maar dat is inherent aan het kwalitatieve aspect van het getal. Wil men zich echter in dit geval *in innerlijke zin gerechtvaardigd* weten, dan kan dat alleen als deze bewerking én het kwalitatieve aspect van de daarin naar voren komende getallen, beleefd kunnen worden in hun relatie met

de zich geleidelijk aan openbarende zin van het labyrint.

De ratio op zichzelf is echter voor het gewaarworden van deze *zin* niet toereikend: zonder een aanduiding van het kwalitatief aspect van de betreffende getallen - zij het aanvankelijk

1 St.-GA035: p. 357/360

misschien gehanteerd als een soort werkhypothese - blijft dit labyrint een nagenoeg gesloten boek. Merkwaardigerwijs krijgen we bij *de Schijf van Phaistos* - hoofdstuk XVI - op overeenkomstige wijze te maken met *de inhoud van doorgangshuizen*.

Beschouwen we nu de getalsuitdrukking . . . . . :

$$\frac{(127^2+323^2)}{2}$$

2

het Balanspunt van de Werking (het kwadraat),
 zowel van wat is aangeduid als
de Schaal voor Inwoning van het Kind (127),
 als van
de Goddelijke Liefde, de Geborgenheid (323 als 17x19),
 . . . . . in zijn 'g e l i j k e n i s' met . . . . .
 13 x 41 x 113.

Wat dan naar aanleiding van het labyrint van Orléansville,
 en met betrekking tot
de Gang van de Mens door de Schepping, z i j n L e v e n s g a n g,
 op p. 230 getracht werd onder woorden te brengen,
 dat licht hier nog eens op in een relatie met
het kwalitatief aspect van 127 en 323.

Hier komt iets aan de orde van wat 'Schicksal', 'Fatum', *in hoogste zin* voor het menselijk wezen te betekenen kan hebben. Als hield het een Maning in, aan de diepgang in eigen Leven.

De betreffende getalsuitdrukking is in zijn kwalitatief aspect in over-één-stemming, zowel met het labyrint van Orléansville als het labyrint van Chartres. Overigens komt in de hoedanigheid van het eerste al met al iets tot uitdrukking dat te maken heeft met:

<i>Grammatica</i>	<i>Geometria</i>	<i>Aritmetica.</i>
letterveld	vorm van de vijf labyrintdelen	getalsbetrekkingen

In het kwalitatief aspect van enkele pregnant naar voren komende getallen,
 komt als het ware een andere wereld tot uitdrukking.
 Doch het is een aanduiding, niet die wereld zelf!
 Die vereist, zoals in *de Chymische Bruiloft* naar voren komt,
een wézenlijke
Voorbereiding én Handreiking.

12.04:	<i>Inhoudsoverzicht hoofdstuk XII</i>	
	12.01: <i>Resumé van wat reeds ter sprake kwam</i>	pag. 261
	12.02: <i>De Chymische Bruiloft van Christian Rosencreutz</i>	262
	12.03: <i>Een merkwaardige getalsuitdrukking</i>	265